«Лиш Афродіта мені рівня» (роль жінки в сучасному суспільстві)

Раніше я мало замислювалася над питанням суспільного становища жінки, вважаючи, що її одвічне призначення — бути берегинею сімейного вогнища. А тим часом чоловіки мітингують у парламенті та на майдані біля нього, їхніми іменами перенасичено технічні видання, чоловічий розум вирішує глобальні проблеми, творить долі людства (і не тільки у позитивному значенні).

Та ось мені на очі потрапив вислів Миколи Реріха: «Коли у домі важко, тоді звертаються до жінки. Коли більше не допомагають розрахунки та обчислення, коли ворожнеча та взаємне руйнування сягають межі, тоді приходять до жінки. Коли злі сили беруть гору, тоді кличуть жінку». Ось у чому, виявляється, полягає свята жіноча місія: бути не тільки берегинею свого роду, але й усього живого на землі! І що б там не вирішували чоловіки, доля людства все одно у руках жінки, бо воно зародилося у її клітиночках, її серці, сповите і захищене її любов'ю. Переді мною постають величні у своїй самовідданості матері з творів Шевченка, Самчука, Довженка і закохані героїні Лесі Українки та Олеся Гончара, сповнені гідності Роксолана, Оксана з «Бояриніі», Маруся Чурай. їх образи закарбовуються в пам'яті навічно, бо вони, як вірні подруги, навчають, родять, діляться потаємним... І тисячі разів правий М. Реріх, коли зазначив, що найголовніше у світі — жінка, ця одвічна загадка природи!

Та коли я нещодавно гортала сторінки свіжих часописів, була вражена: мене приголомшили сучасні факти, бо вони свідчили про підлегле становище жінки у сьогочасній системі суспільних відносин.Ось ми милуємося жінкою-господинею, і зовсім не замислюємося, що ведення домашнього господарства відбирає у неї весь вільний час. Ми пишаємося жінкою-трудівницею, а виявляється, що дві третини сучасних безробітних — жінки, хоч спеціалістів із вищою освітою жінки становлять шістдесят один відсоток. А ті, що працюють (здебільшого у важких умовах), поступаються чоловікам на два-три розряди і тому отримують меншу платню. І зовсім уже парадоксальними є цифри, що стосуються громадсько-політичної сфери: в Україні п'ятдесят чотири відсотки виборців — жінки. А от у парламенті їх менше — чотири відсотки. У політичному житті, як я розумію, ці 4 % мають невелику вагу (хоча імена Юлії Тимошенко, Наталії Вітренко, Валентини Семенюк суттєво похитнули спокій моїх співвітчизників).

...Мила моя Україно! Чи не твої доньки є найчарівнішими квітками у вінку української слави? Княгиня Ольга і Єлизавета Милорадович, Леся Українка й Олена Теліга, моя землячка Христя Алчевська та найулюбленіша поетеса Ліна Костенко, про яку ровесниця з Конотопу написала:

В її очах горить святий вогонь,

А серце слів мелодію складає.

Промені цього вогню, народженого у серцях гідних доньок української землі, освітлюють і зігрівають життя усієї нації, на яку, я вірю, чекають кращі часи. Астрологи свідчать, що Земля вступає в еру Великої жіночості: жінка мусить настільки піднестися духовно, морально, інтелектуально, щоб повести за собою. Тому наше майбутнє має бути прекрасним!

...Зараз мої однолітки стоять на порозі дорослого життя. Яким воно буде? Я переконана, що моє майбутнє залежить від того, наскільки чесно я буду ставитися до обов'язків: суспільних (а це і професійні обов'язки, і громадянська позиція), а також до свого одвічного призначення бути берегинею своєї родини. Це щастя — бути жінкою! Це велика відповідальність — бути жінкою! Це щедрий дарунок долі — бути жінкою!

Я — жінка.Я — травинка.Я — царівна...Лише Афродіта мені рівня.